

[Ole Vig Jensen]

kale Venstres forslag, at ordningerne skal være for alle, at uddannelsesstilbudene skal være brede, så folk frit kan vælge, og de skal omfatte såvel erhvervsrettet som almen undervisning og kombination heraf. Der skal være plads til fornyelse, til udvikling af nye tilbud.

Det er altså ikke nogen fremmed ting, vi lægger frem, den er som sagt kendt i en række lande, som vi godt kan være bekendt at sammenligne os med, uden at vi i øvrigt – det mener jeg også fremgår af den pågældende publikation – kan foretage fuldstændige sammenligninger, fordi vort udgangspunkt og vore daglige vilkår er forskellige.

I Det Radikale Venstre mener vi, at tiden er inde til at handle. Vi har gjort meget godt i tidens løb, det har undervisningsministeren ret i; jeg vender tilbage med en kommentar til det spørgsmål. Men sandheden er jo, at vi stadig har betydelige grupper på arbejdsmarkedet, som ikke har mulighed for at modtage de uddannelsesstilbud, som samfundet stiller til rådighed, og som måske heller ikke tidligere i deres tilværelse overhovedet har haft muligheden.

For en lang række mennesker på arbejdsmarkedet, både offentligt og privat ansatte, stilles efter- og videreuddannelsesmuligheder til rådighed med lønkompensation; det omfatter i særlig grad folk, der i forvejen er veluddannede. Jeg nævner det ikke for at tale imod det, for jeg mener, det er nødvendigt, men det skal selvfølgelig komme til at omfatte flere og andre grupper.

Man skal også være opmærksom på, at særlig i den sidste regeringsperiode i samarbejde med Det Radikale Venstre har vi gennemført en lang række forbedringer, som åbner mulighed for, at arbejdsledige kan udnytte ledighedsperioden til uddannelse. Men der er en meget stor gruppe i beskæftigelse, der ikke har mulighederne, medmindre vi foretager os noget.

Med regeringens målsætning, som jeg tror at mange i Folketinget tilslutter sig, om at omstille og investere i det danske samfund, så tror jeg, det vil være klogt at følge den tankegang, der er knyttet til vore forslag.

Jeg har lyst til – om end det måske er lidt tidligt – at tage hul på den redegørelse om 1990'ernes erhvervsuddannelses- og efteruddannelsespolitik, som undervisningsministeren og arbejdsministeren netop har fremlagt for Folketinget, og som vi skal drøfte senere. Jeg skal ba-

re citere to ting fra denne interessante redegørelse. På side 1 om fremtidens krav står der:

»1990'erne vil være en periode, hvor tilgangen af nyuddannet arbejdskraft vil være aftagende. 75 pct. af dem, der vil være på arbejdsmarkedet i slutningen af 1990'erne, er der allerede i dag. Vi kan ikke alene klare fremtidens udfordringer ved at satse på unge mennesker med nye uddannelser.

Dette fremtidsperspektiv stiller krav om et fremadrettet grund-, efter- og videreuddannelsessystem.«

Det er kun lige ved, at det siges bedre her end i vort forslag, men det er i øvrigt udmærket sagt.

Og så slutter redegørelsen med ordene – på side 12, 2. afsnit:

»Regeringen vil i samarbejde med Folketinget skabe rammer for, at arbejdsstyrken er bedst muligt rustet uddannelsesmæssigt på både kort og lang sigt.«

Altså: regeringen vil sammen med Folketinget søge disse mål nået. Jeg mener oprigtigt talt ikke, at regeringen kommer uden om de synspunkter, som er knyttet til nogle af de forslag, der behandles her.

Jeg mener, at det er en mangel i den øjeblikkelige debat, hvor regeringen og arbejdsmarkedets parter og andre gode kræfter diskuterer behovet for investeringer, at uddannelsesaspektet har så lille en plads.

Lad mig med det samme sige til dem, der er så bekymret for, at dette skulle medføre nogle omkostninger – det gælder særlig regeringspartierne ordførere og de to ministre, ja, i virkeligheden gælder det også Socialdemokratiet: Hvor er bekymringen henne, når man sætter 15 mia. kr. af i samfundshusholdningen – ikke på statsbudgettet, men i samfundshusholdningen – til en Storebæltsbro? Jeg kan godt sige, at Det Radikale Venstre hellere vil være med til at bygge bro over uddannelseskloften end over Storebælt. Vi mener, det er en langt bedre investering.

Jeg vil også føje til til de bekymrede ordførere, der har været, måske specielt til fru Britta Schall Holberg, at når der tales om, at Det Radikale Venstre stiller udgiftskrævende forslag, så er det jo ingenting ved siden af, hvad regeringen og Socialdemokratiet har gjort i fællesskab i den seneste finanslov. Her er der brugt milliarder af kroner til et formål, som Det Radikale